

Κάθε φορά που, εγκαταλείπει τα εγκόσμια εκπρόσωπος της γενιάς των γονέων μου, ενταφιάζεται μαζί του και ένα κομμάτι από το παρελθόν. Απογοητευτικό μεν. Αναπόφευκτο δε.

Μια μέρα μετά το φετινό δεκαπενταύγουστο, φτερούγισε η Έρα, η σύζυγος του Στέφανου. Εξήντα, σχεδόν, χρόνια μαζί.

Ταλαιπωρημένη, στα στερνά πολύ, από τον Γολγοθά της υγείας της. Διότι αν ο θάνατος αρχίζει να προβάλλει ως λύτρωση, η ζωή παύει να είναι σαν δώρο.

Θυμάμαι δυο λαμπερά, γαλάζια μάτια μιας νέας, όμορφης, ευγενικής κυρίας στη δεκαετία του '60. Ασφαλώς δεν μπορώ να ξεχάσω τις κουβέντες που αλλάξαμε, για τόσα πράγματα το Φθινόπωρο του '13 στην [«Γαλήνη»](#).

Είχε ήδη περάσει μισός αιώνας, από την πρώτη φορά, που είχα βρεθεί εκεί, μικρό παιδί, μαζί με τους γονείς μου. Νιώθω λοιπόν, πως όταν ο καθένας από τους πρεσβύτερους που εκτιμώ, αποχωρεί από την ματαιότητα του κόσμου μας, αφήνει ένα κενό που, εκ των πραγμάτων, δεν μπορεί να αναπληρωθεί.

Αδειάζει έτσι, σιγά – σιγά και η δική μας ζωή. Δεν είναι μόνον που χάνονται οι άνθρωποι. Είναι που αργοσβήνει, που ξεψυχά και η εποχή τους.

Αν η Παράδεισος υπάρχει οπουδήποτε, είναι βέβαιο πως έχει κρατηθεί μια καλή θέση για την Έρα. Διότι πέρα από μίαν ανόθευτη ευγένεια, την χαρακτήριζε και μια ανιδιοτελής καλοσύνη. Αν πάλι, η Παράδεισος, δεν υπάρχει πουθενά, η Έρα, έχει εξασφαλίσει κάτι εξίσου σημαντικό. Την θύμηση όσων την συναναστράφηκαν.

Θαυμασμό για τον Στέφανο που στάθηκε στωικά ακλόνητος και από μια αγκαλιά στην Χριστιάνα, στην Τατιάνα και στον Μίκη.

